

Empati, stamina og poserende piger

En af Indiens vigtigste kunstnere, den ekspressive dokumentarist med den politiske agenda Gauri Gill, er rykket ind på Louisiana med ti af sine berømte fotoserier.

Gauri Gill

★★★★☆

Hvad: Fotoudstilling
Hvor: Louisiana, GI Strandvej 13,
3050 Humlebæk
Hvornår: Frem til 10. april, 2023

Af Birgitte Ellemann Høegh
bieh@berlingske.dk

Jeg mærker hendes hjerte med det samme. Et stort bankende hjerte for den marginaliserede del af den indiske befolkning, der er vokset op på afstand af Indiens storbyer.

Hjertet bor i Gauri Gills fotoserier og breder sig som en varme i min krop, når jeg går gennem de underjordiske gange på Louisiana på sporet af den 53-årige indiske kunstner. Man formemmer hendes respekt, humor, følsomhed og humanisme over for de portrætterede.

Langs væggene i de smalle rum hænger ti af hendes serier og får det terrakottafarvede flisegulv i salene til at virke som én lang rust-rød Ganges-flod, der snørkler sig gennem det indiske landskab.

Hun er uddannet i kunsthåndværk, foto og billedkunst i henholdsvis New Delhi, New York og Californien. Fra sin base i New Delhi har hun siden arbejdet med det politiske fotografi i et problemfyldt land og med blik på alle de problemstillinger, der findes, i generer, der bevæger sig mellem dokumentar og kunsthøfotografi.

Efter hun senest udstillede på documenta i 2017 og biennalen i Venedig i 2019, har hun fået verdens opmærksomhed og betragtes i dag som en af Indiens vigtigste kunstnere.

Private øjeblikke

Gill forsøger altid at komme tæt på sine hovedpersoner ved at slå sig ned hos dem i læn-

gere perioder, hvor tillid og venskab opstår. Det afspejles i hendes serier, hvor de portrætterede virker uopstillede. Som om de lukker hende med ind i private øjeblikke, hvor både fjollet, alvor og ømme øjeblikke opstår.

Det er ikke som en pressefotograf på dagsopgave, der skal have et par skud med sig hjem i en fart. Gill kommer retur for at fotografere igen, men også for at vise de portrætterede det færdige resultat. Derfor er mange af hendes serier uafsluttede. Derudover er samarbejdet en central del af hendes praksis både med andre kunstnere og dem, hun fotografere.

Vi starter i delstaten Maharashtra med hendes lettere gakkede serie »Acts of Appearances«. I den har hun i samarbejde med lokale kunstnere bearbejdet rituelle papmachémasker, der skal udtrykke de følelser, der styrer menneskelivet, til nogle moderne karikerede versioner, som hun har placeret på hovederne af skuespillere og indbyggere i landsbysamfundet.

Personerne fremstår stadig mystiske og drømmende, men også komiske dér midt i hverdagsituationer. Fokus er fjernet fra deres personlighed og rettet mod deres liv arrangeret i klidfyldte iscenesættelser. Jeg klukker let undervejs, fordi maskerne ser så føjlede ud.

Farveholdningen er hjælpetent og spiselig, som den kan være i Indien, og iscenesættelserne så overdrevne, at det hele virker paradisk. Også selvom jeg udmærket er klar over, at det, der karikeres, bygger på en skildring af et fattigt miljø i en udker i Indien et sted med ramponerede biler, et skolekateder med voksdug og rustent understel i samme håbløse stand som det sengeløje, en gammel kvinde ligger på ved et drøb.

Maskerebet er ikke nogen ny opfindelse i kunsten og har mange funktioner. En af dem er at vende fokus om og over på beskueren og vores absurde trang til »at se« virkelighedens elendighed afspejlet i et menneskes ansigt. Det får vi ikke lov til her. Gill lader de portrætterede bevare deres identitet og værdighed.

I hendes serie »Notes from the Deserts«, der består af flere tusinde fotografier, skudt over mange år, hvorfra hun fisker nye serier ud, er vi helt tæt på grupper af den hinduistiske og muslimske orkenbefolkning. De lever under ekstremt fattige livsbetingelser, påvirket af klimaforandringer, patriarkalske magtstrukturer og nedarvede kastesystemer, der stadig blæses liv i, selvom de for længst er officielt afskaffet.

I serien »Jannet« følger Gill en enlig mor, forladt af sin mand, og hendes to døtre. I klassisk komponerede sort/hvide fotos kommer

Pigens postur og blik fanger. Hun ser så cool, selvbevidst, stærk og determineret ud, at hun den ene dag kan overtage hele Indien og få styr på de identitets-, køns- og klassehierarkier, der dominerer i de marginaliserede dele af landet, hun kommer fra, og så snuppe klimaproblemerne den næste «Gogh», 2003, fra serien «Balika Mela», 2003-2010.

Jeg tæt på de tre kvinders intimt, omsorg og udmattelse.

I et samarbejde med kunstneren Rajesh Vangad er der i »Fields of Sights« zoomet helt ind på klimaforandringerne. Rajesh Vangad har malet traditionelle waribilleder, opbygget af sorte stregetegninger i geometriske former oven på Gills fotografier, og helt nye billeddannelser af livet i en lille landbrugslandsby er opstået.

I fællesskab får de to kunstnere fortalt, hvordan usynlige spor fra fabrikker og ny infrastruktur har påvirket det lokale samfund. Tegningerne ligger som landkort fra en fjern tid eller nutid ind over de sorte/hvide fotos og giver dem et skønt myldrende præg - sine steder, som havde Flemming Quist Møller været forbi med sin cykelmyg og labre larver, andre steder, som har de arbejdet med en reciproc Gerhard Richter-metode.

Gills «Balika Mela»-serie består af portrætter, der er taget i et intermistisk fotostudie indrettet i et telt, som en del af en workshop, hun afholdt på en eksisterende festival for piger i økenbyen Lunkaransar. Her gav hun pigerne mulighed for at posere, præcis som de selv ønskede.

Det er vidunderlige opstillinger. De leger med velkendte power poses og imiterer blandt andet selvhøjtidelige forretningsmænd og unge filejeys, der hænger ud på deres motorcykler. Indien er formelt ligestillet, men der er en ekstrem hierarkisk orden, hvor piger og kvinder især i de små landsamfund ligger nedre. Når Gill giver de her kvinder billedet, er det i sig selv en radikal og politisk handling.

Jeg holder særligt af et foto af en ung pige, der står med hænderne foldet bag sin nakke og poserer i et klassisk indisk salwar kameez-sæt. Tøjet virker for stort, under hendes fødder står et lærgulv tæppe, bag hende er et stort bagtæppe, der vibrerer let.

Det er pigens postur og hendes blik, der fanger mig. Hun ser så cool, selvbevidst, stærk og determineret ud, at jeg får den tanke, at hun kan overtage hele Indien og få styr på de identitets-, køns- og klassehierarkier, der dominerer i de marginaliserede dele af landet, hun kommer fra.

Længere fremme i forløbet er en serie af indiske tilflyttere i USA. Billederne er opbygget som diptykoner og giver indblik i det dobbeltliv, tilflytterne lever. Her synes en verden af børnefødselsdage med lagkager pyntet med fodboldspillere og pejsstuer i marmor langt væk fra den udørk, jeg ser i de andre serier. Men her er livet ikke nødvendigvis nemmere.

I billedteksten til fotos fra en begravelse fortæller, at den døde blev skuddræbt af en snigskytte på en benzintank (fordi gerningsmanden troede, at den døde var en hvid muslim, får jeg forstå). Seriens titel har Gill lånt af fotografen Robert Frank, der i sin ikoniske foto bog »The Americans« har udforsket amerikanskhed på kanten af samfundet tilbage i 1958. Hertil kan man snildt vedlægge Gills serie, hvis farvespækkede serie giver den nye perspektiver.

Eklektisk formsprog

Hver serie har sit eget formsprog, fra den klassiske sort/hvide dokumentartradition til det iscenesatte højglansfotograf. Det betyder, at jeg bliver rasket op ved hver ny serie, der bliver vist frem - som får min hjerne et nyt skud dopamin hver gang. Jeg skal hver gang omstille mig og finde ud af, hvad Gill nu vil, og

I serien »Acts of Appearance«, der blev indledt i 2015, og som Gauri Gill stadig arbejder på, har hun i samarbejde med skuespillere, lokalbefolkning og nogle traditionelle papmaché-kunstnere skabt et morsomt, drømmende og vedkommende univers i en landsby langt fra alfarvej.

Et markant anderledes kunstnerisk formsprog folder sig ud i serien »Mountains and Trees« fra 2014, som Gauri Gill og billedkunstneren Rajesh Vangad stadig arbejder på.

hvorfor hun har truffet nye æstetiske og stilistiske valg.

Passer den nye form bedre til indholdet? Det holder mig til ideen, men det betyder også, at hendes praksis roder en smule mere ind i mit hoved, da jeg forlader Louisiana, end da jeg senest blev præsenteret for August Sander og Diane Arbus samme sted.

Det er muligvis en styrke, at Gill eksperimenterer så heftigt med generer, men jeg savner en presentation af Gills overvejelser over, hvorfor og hvornår hun gør det og det andet. Der kunne snildt have stået et par ord om valget af hendes formsprog ved hver enkelt serie.

Det, der står tydeligst tilbage, er en perlerække af stærke enkeltbilleder, Gills stamin, en kælhøgen tilgang til formsprog og hendes empatiske hjerte, der stråler ud af hvert enkelt skud. Det i sig selv er enestående og værdt at opleve.

Empathy, stamina and Posing girls

I feel her heart right away. A big beating heart for the marginalized part of the Indian population who grew up far away from India's big cities.

The heart lives in Gauri Gill's photo series and spreads like a warmth in my body as I walk through the underground passages of Louisiana on the trail of the 53-year-old Indian artist. One senses her respect, humour, sensitive warmth and humanism towards her subjects.

Ten of her series hang along the walls of the narrow rooms, making the terracotta-coloured tiled floor of the halls seem like one long rust-red Ganges river winding its way through the Indian landscape.

She trained in applied arts, photography and fine art in New Delhi, New York and California respectively. From her base in New Delhi, she has since worked in the field of political photography of a troubled country, looking at all the issues that exist, in genres that move between documentary and art photography.

Having most recently exhibited at documenta in 2017 and the Venice Biennale in 2019, she has garnered worldwide attention and is now considered one of India's most important art photographers.

Private moments

Gill always tries to get close to her main characters by settling in with them for long periods of time, during which trust and friendships develop. This is reflected in her series, where the subjects seem unassuming. As if they let her into private moments where silliness, seriousness and tender moments all arise.

It's not like a press photographer on a day assignment who needs to get a few shots home in a hurry. Gill returns to shoot again, but also to show her subjects the finished result. That's why many of her series are unfinished. In addition, collaboration is a central part of her practice, both with other artists and those she photographs.

We start in the state of Maharashtra with her slightly goofy series "Acts of Appearance". In it, she has worked with local artists to adapt ritual papier-mâché masks, intended to express the emotions that govern human life, into modern caricatured versions that she has placed on the heads of actors and inhabitants of rural communities.

The characters still appear mysterious and dreamy, but also comical there in the midst of everyday situations. The focus is removed from their personalities and directed towards their lives arranged in cliché-filled stagings. I chuckle slightly along the way because the masks look so silly.

The colouring is bright and rich, as it can be in India, and the staging so exaggerated that it all seems parodic. Even though I am well aware that what is being caricatured is based on the depiction of a poor environment in a desert in India, a place with battered cars, a school desk with a waxed tablecloth and rusty frames in the same hopeless condition as the bed on which an old woman lies at a hospital.

The concept of the mask is not a new invention in art and has many functions. One of them is to turn the focus on the viewer and our absurd urge to "see" the misery of reality reflected in a human face. We are not allowed to do that here. Gill allows the portrayed to retain their identity and dignity.

In her series "Notes from the Desert", which consists of several thousand photographs shot over many years, from which she fishes out new series, we get very close to groups of the Hindu and Muslim desert population. They live in extremely poor conditions, affected by climate change, patriarchal power structures and inherited caste systems that are still being revived even though they have long since been officially abolished.

In the series "Jannat", Gill follows a single mother, abandoned by her husband, and her two daughters. In classically composed black and white photos, we get close to the intimacy, care and exhaustion of the three women.

The girl's pose and gaze are captivating. She looks so cool, confident, strong and determined that one day she can take over all of India and get a grasp on the identity, gender and class hierarchies that dominate the marginalized parts of the country she comes from, and then grab the climate issues next. "Goga", 2003, from the series "Balika Mela", 2003-2010.

A collaboration with artist Rajesh Vangad, "Fields of Sights" zooms in on climate change. Rajesh Vangad painted traditional Warli images, built up from black line drawings as geometric shapes on top of Gill's photographs, and entirely new imagery of the life of a small farming village emerged.

Together, the two artists tell how invisible traces of factories and new infrastructure have affected the local community. The drawings lie like maps of a distant past or present over the black-and-white photos, giving them a wonderfully teeming quality in some places, as if Flemming Quist Møller had been there with his bicycle; gnats and wriggling caterpillars, in others, as if they had been working with a reciprocal Gerhard Richter method.

Gill's Balika Melas series consists of portraits taken in an interim photo studio set up in a tent, as part of a workshop she held at an existing festival for girls in the desert town of Lunkaransar. Here she gave the girls the opportunity to pose exactly as they wished.

These are wonderful poses. They play with familiar power poses and imitate, among others, self-conscious businessmen and young fillies hanging out on their motorbikes. India is formally egalitarian, but there is an extreme hierarchical order in which girls and women, especially in small rural communities, are at the bottom.

I particularly like a photo of a young girl standing with her hands folded behind her neck, posing in a classic Indian salwar kameez outfit. The clothes seem too big, under her feet a clay floor cracks, behind her is a black backdrop that vibrates slightly.

It is the girl's pose and her gaze that catch me. She looks so cool, confident, strong and determined that one day she can take over all of India and get a grasp on the identity, gender and class hierarchies that dominate the marginalized parts of the country she comes from.

Further down the line is a series of Indian immigrants in the United States. The images are structured as diptychs and provide insight into the double lives of the immigrants. Here, the world of children's birthday parties with layer cakes decorated with football players and marble fireplaces seem far removed from the outlook I see in the other series. But life isn't necessarily easier here.

The caption to photos from a funeral tells me that the deceased was shot dead by a sniper at a gas station (because the perpetrator thought the deceased was a white Muslim, I'm told). The series' title is borrowed by Gill from photographer Robert Frank, whose iconic book of photographs, *The Americans*, explored Americanness on the margins of society back in 1958. To this one can easily add Gill's series, whose colourful array gives it a new perspective.

Eclectic design

Each series has its own distinctive style, from the classic black-and-white documentary approach to staged glossy photography. This means I get a rush with each new series that is shown - which gives my brain a new shot of dopamine each time. I have to adjust each time and work out what Gill wants next and why she has made new aesthetic and stylistic choices.

Does the new shape fit the content better? It keeps me on my toes, but it also means that her practice is a bit more cluttered in my head as I leave Louisiana than when I was last introduced to August Sander and Diane Arbus in the same place.

It may be a strength that Gill experiments so fiercely with genres, but I miss a presentation of Gill's reflections on why and when she does this and that. There could easily have been a few words about the choice of her formal language for each series.

What remains clearest is a string of strong individual images, Gill's stamina, a bold and spirited approach to formal language and her empathetic heart that radiates from each shot. That in itself is unique and worth experiencing.